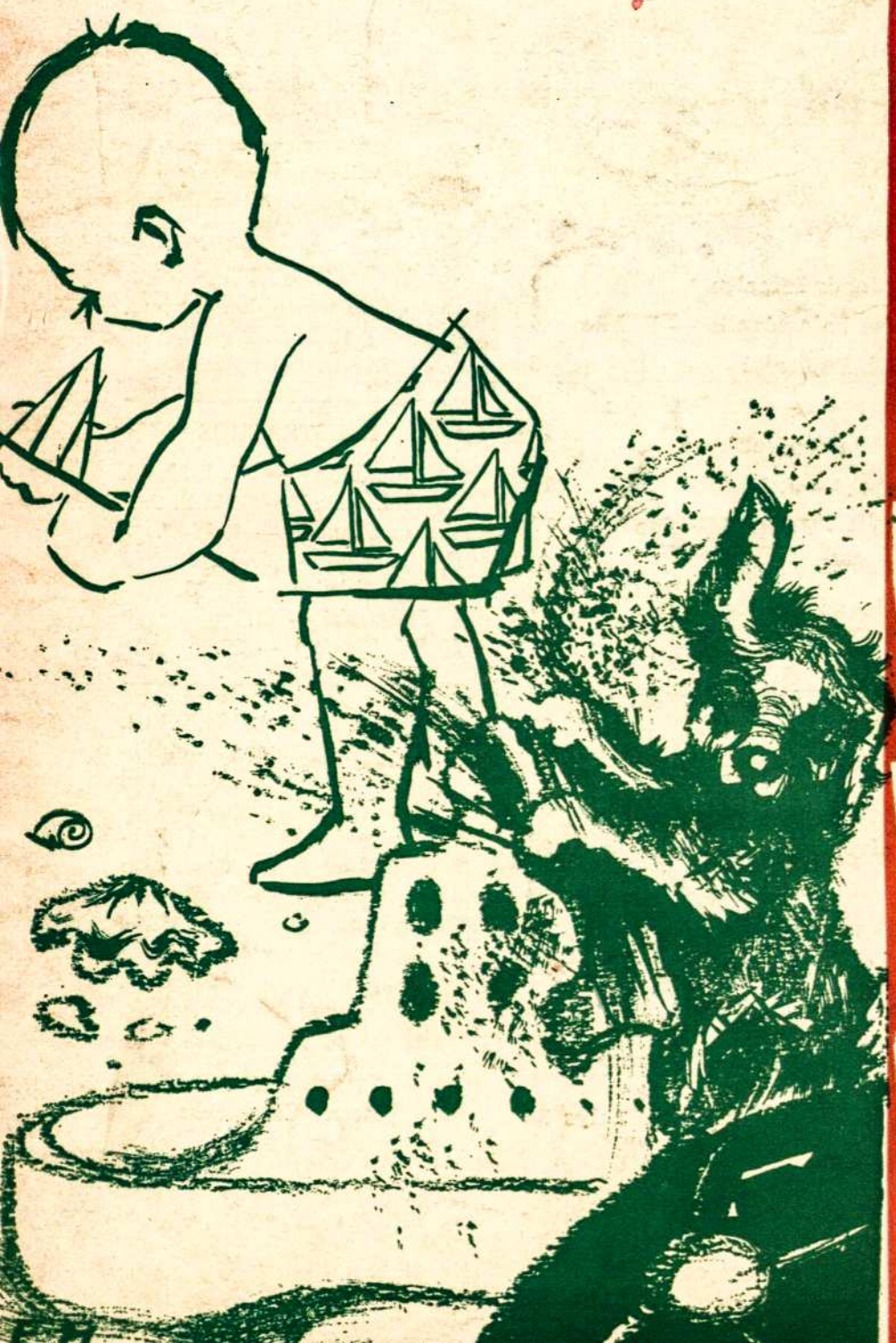

1962

BIRŽELIS

Nr. 6

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Karvelėli — Jonas Minelga	3
Aš būsiu geras kaip tėvelis — Pušėlė ..	4
Vasara — Alė Bajoraitė	6
Rainiuko nuotykių — Pr. Mašiotas ..	7
Stovykla — Rita Šmigelskytė	10
Pirmosios uogos — J. Narūnė	11
Jie nesugrįžta — Jonas Minelga	12
Tironai — Linvydas Inga	13
Tėveliui — Jonas Minelga	15
Narsioji širšė	16
Nazarėno sekėjas — M. Saulaitytė ..	18
Algis ir Alytė	21
Gulbė — N. Butkienė	22
Truputį pagalvok — Mislės	24
Juokdario galvosūkis	25
Ar žinai... ..	26
Pasidarykime patys	27
Galvosūkių atsakymai	27
Mūsų kūryba	28
Linksmiau	30
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

BIRŽELIS
1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 31, 32.
Lijolė Židonytė — 3, 7, 8, 9.
Aldona Simutyte — 4, 16-17.
P. Osmolskis — 6, 10, 28.
Ses. M. Kristina — 13, 15.
E. Imbrasaitė — 21.
L. Briedžio foto — 29.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

KARVELĖLI

Jonas Minelga

Karvelėli - burkuonėli,
Ar nuskrisi į tą šalį,
Kur banguoja nemunėliais
Gailios raudos ir vargeliai?
Ar nuneši džiaugsmo žinią
Mūsų broliam ir sesutėm, —
Augam Dievui ir tėvynei
Mokslu, darbu ir širdutėm.
Ar paguosi sengalvėlę
Prie Smūtkelio jai parymus,
Kad nestoja audros šėlę
Virš sodybų ir arimų?
Skriski, lėki, karvelėli,
Į senolių žemę brangią.
Nešk paguodos spindulėlį
Į ledinę jos padangę!

AŠ BŪSIU GERAS KAIP TĖVELIS

Pušelė

Pasirėmusi ant šilo, birželio saulė virpančius spindulius barstė į ežerą. Žolės pajutusios rytą tingiai kėlė rasos naštą.

— Na, vaikai, jau laikas keltis — pasakė mama, pravėrusi virtuvės duris. Jos balsą atlydėjo karšto šokolado ir šviežių bulkučių kvapas.

Vytukas, kaip paprastai, greitai šoko iš lovos, pribėgęs prie besiraivančio Algio, nutraukė antklodę ir, kad pradės padus kutenti. Algis raitėsi po lovą ir klykė. Žibutė spruko į prausyklą, prisigėrė vandens pilną burną ir įbėgusi prunkštelėjo Vytukui į veidą tardama:

— Ar tu nežinai, kad atsikėlus pirma reikia maldą sukalbėti, o ne išdykauti!

— Žinau. Bet ir Algis turi žinoti! Jis visada pusvalandį raivosi. Aš jį išmokysiu, kada reikia keltis.

— Mama sakė, kad aš vyresnė, aš turiu jus mokyti, o ne tu! — Įrėmusi rankas į šonus kalbėjo Žibutė.

— Ot ir nemokysi manęs, aš vyras. — Atrėžė Vytukas.

— Tu peštukas.

— Ir tu.

— Tėte, eik žiūrėti, ką tie vaikai ten daro. Aš dar pusryčius nebaigiau ruošti. Laikas į bažnyčią, o jie pešasi kaip gaidžiai.

Iėjo tėvelis, vaikai be žodžio kiekvienas klupo prie savo lovutės, sudėjo rankutes ir žiūrėjo, kada tėvelis pakels ranką kryžiaus ženklui.

— Vaikai, šios dienos maldas skirsime už tėvus, kad jie sąžiningai eitų savo pareigas šeimose.

— Ir už tave tėveli. Mamutė sakė, kad šiandien didelė šventė, Tėvelio Diena, — čiauškėjo mažoji Jarūnė, glostydama iškrakmolytą tėvelio marškinių rankogalį.

Vytukas kalbėdamas maldas vis žiūrėjo į tėvelį, bandydamas taip sudėti abu nykščius kaip jo sudėti. Norėjo ir akis taip nuleisti, bet tėvelio tokios tankios blakstienos, kad negalėjo matyti ar akys visai užmerktos, ar pusiau praviros. Vytukui visada būdavo įdomu žiūrėti kaip tėvelis meldžiasi. Tada jo veidas atrodė toks geras, lyg nuo debesėlio nuslinkęs. Kai tėvelis pasikeldavo nuo maldos, Vytukas slapčiomis prie jo glausdavosi. Šiandien tėvelis ypatingai mielas. Vaikams tikra šventė. Visą dieną su jais. Po pietų važiavo į muziejų. Bevažiuojant pakeleje tėvelis staptelėjo.

— Tėveli, kodėl sustojai? — paklausė Vytukas.

— Matai, Vytuk, ten viduryje kelio sudaužytas butelis, atrodo labai aštrūs stiklai. Užvažiavus galima padangą pradurti.

— Bet tėveli, mes galim tuos stiklus aplenkti, nesiekti jų.

— Taip vaikeli, mes galim. Bet kiek žmonių važiuos naktį, jie negalės pastebėti ir išsisaugoti nelaimės. Mes privalome galvoti ir apie tuos, kurie po mūsų keliaus.

Iš muziejaus dar pasuko į parką atsivėdinti. Saulutė, ritinėdamasi pro debesėlius, ilgais šešėliais mojo žemei. Medžių šakomis slankiojo drungnas vėjas. Lapuose virpėjo vasara. Ties vienu medžiu ant žemės gulėjo paukščių namelis. Trys geltonsnapiai paukštyčiai kaišiojo pūkuotas

VASARA

Alė Bajoraitė

Vasara auksinė
Tuoį ateis pas mus,
Į plačiąsias pievas
Ji vilios vaikus.

Bėgsim į upelį,
Vandeniui taškysim,
Ir žalioj lankelėj
Drugeliu skraidysim.

Skinsiu margus žiedus,
Juos upe plukdysim,
O iš gelsvo smėlio
Pilį pastatysim.

galvutes su atdarais snapiukais. Nesulaukdami tėvų su vabaliuku, alkani susmukdavo suveltam lizdely.

Tėvelis pakėlė namiuką, išėmė iš jo paukštyčius, ir susiradęs akmenuką įkalė bekrintančią vinį ir sutvirtino sienelės. Paskui sutaisė lizduką, atgal sudėjo mažičius, o namuką įkėlė tarp dviejų šakų, ir dar pritvirtino su vielomis.

— Tėveli, ar dabar paukštyčiai neiškris? — teiravosi Jarūnė, žiūrėdama į medį ir į tėvelio purvinas rankas.

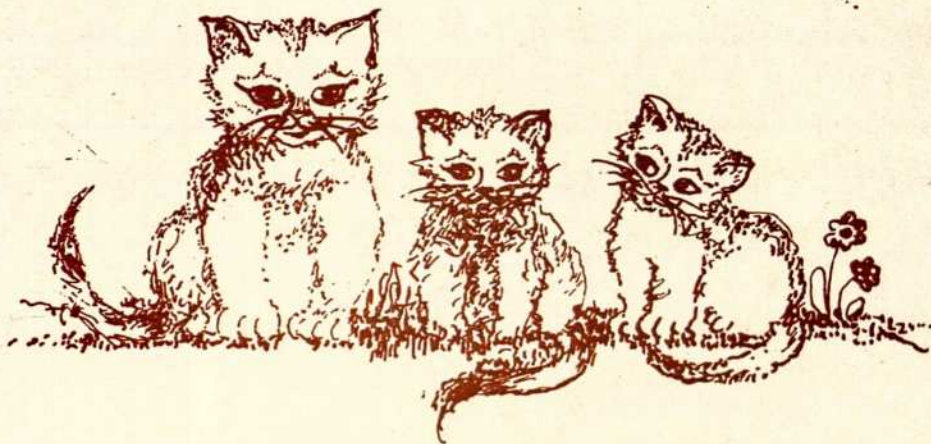
— Ne, Jarute. Dabar jie saugiai gyvens. Vaikai, pasitraukim nuo medžio, kad senieji paukščiai be baimės galėtų eiti prie mažičių. Už minutės Rabinas su slietu jau buvo lizduky. Vaikai zujo apie tėvelį klausinėdami, kaip tas lizdukas galėjo iškristi iš medžio ir kaip paukštyčiai liko gyvi. Tik Vytukas dėmesingai sekė tėvelį ir tylėjo.

Automobilis ritosi kalniukais. Dulkių debesys vijosi be garso. Pakelės smilgos linko nuo kaitros.

— Kai užaugsiu, — pagaliau prabilo ir Vytukas, — aš būsiu geras kaip tėvelis.

RAINIUKO NUOTYKIAI

Pr. Mašiotas

Senė katė labai rūpestingai augino savo vaikus; augino taip, kaip gerai katei pritinka. Iki visai maži buvo, už keteros paėmus į užkrosnį nešiodavo, kad po kojų nesipainiotų, kad jų nesumindžiotų. Kai paūgėjo, tuojau ėmė prattinti peles medžioti.

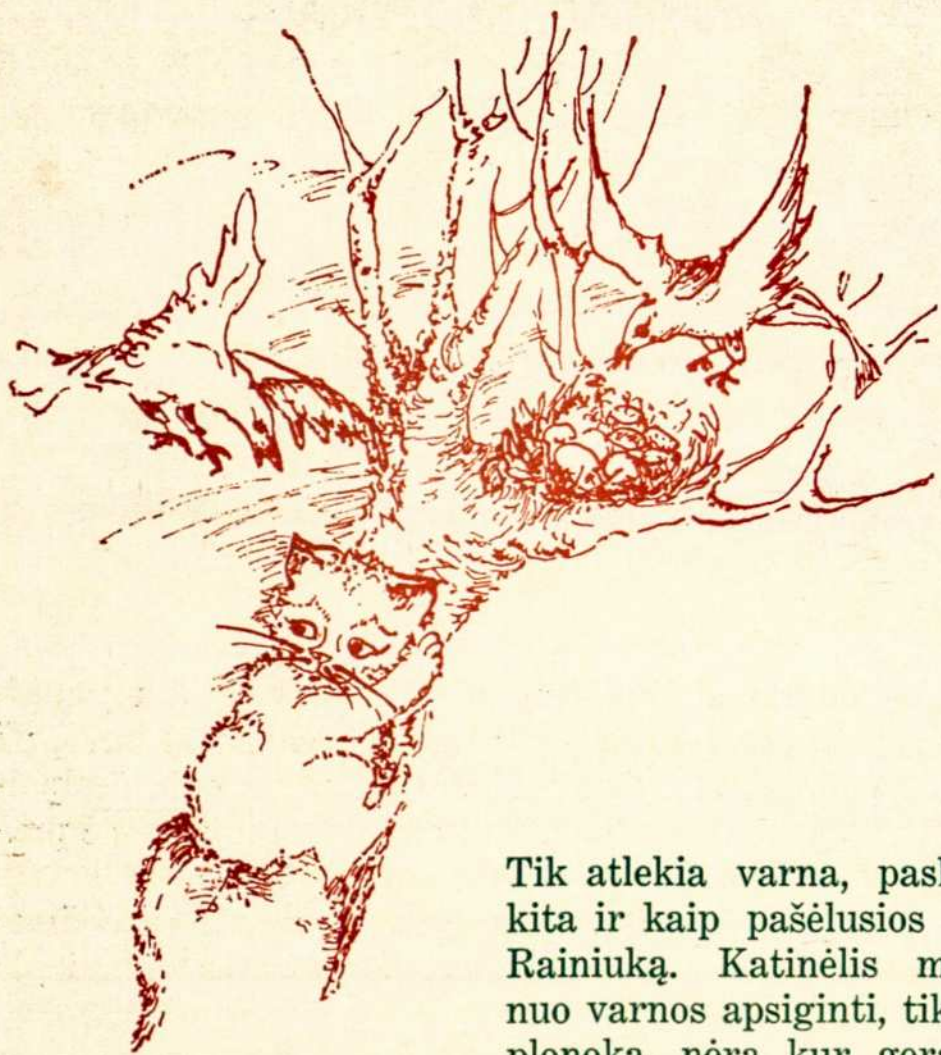
— Katės, — sakydavo, turi pelėmis misti; ką iš žmogaus gauna, tai tik pasmaguriauti. Geros katės nevagia, iš žmogaus netykoja.

Ir užaugindavo tokių kačiukų, kad kaimynai ateidavo jų prašyti.

Tik Rainiukas jai nenusisėkė. Buvo gražus kačiukas, iš plauko panašus į motiną, tik visai kitokio būdo. Dar mažas būdamas tingėdavo prie olos patupėti, patykoti; dairydavosi, ar šiaip ko negaus nukniaukti. O kai užaugo, tai visai jam pelės nerūpėjo, kito maisto jieškodavosi. Prie paukščių, prie valgomųjų daiktų ir augštai palypėti netingėdavo. Iš to daug nemalonumų turėdavo.

RAINIUKAS PAUKŠČIUKUS MEDŽIOJA

Kartą Rainiukas sumanė alksnyje paukščių lizdų pajieškoti. Įlipo į medį ir šliaužia viena šaka, lizdelį pamatęs.

Tik atlekia varna, paskui ją kita ir kaip pašėlusios puola Rainiuką. Katinėlis mokėtų nuo varnos apsiginti, tik šaka plonoka, nėra kur gerai nei atsistoti, nei apsisukti, o var-

nos taip puola, taip snapais kerta, kad Rainiuko plaukai pluoštais lekia.

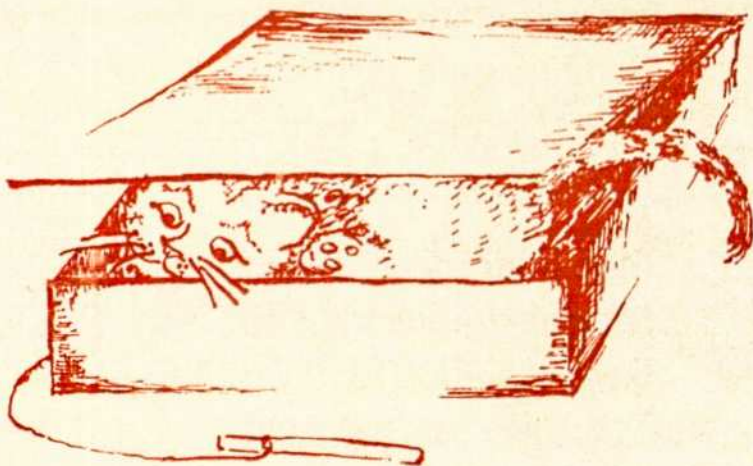
Kas belieka? Rainiukas ima atgal trauktis. Netaip pastatė kojelę, pasviro ir ritasi. Vos ant pačios paskutinės šakos užsilaikė ir varnų lydimas greitai kamienu žemyn nusileido.

Mat, alksnyje ir varnų lizdas buvo, o tame lizde jau buvo jaunučių varniukų. Dėl to taip nemandagiai kraustė Rainiuką iš medžio.

Katei ne juokas apdraskytais kailiniais dėvėti: ne kartą žiurkė kailinių sklypelį išplėšia. Bet Rainiukas savo apdraskytais kailiniais niekam nesigyrė.

RAINIUKAS SPĄSTUOSE

Jis buvo ir dėl žiurkės nukentėjęs. Tik su juo buvo ne taip, kaip su kitomis katėmis. Buvo pastatyti žiurkėms spąstai — pailga siaura skrynja, iš lentų sukalta. Antvožas su vienu galu iškeltas ir atremtas pagalėliu, o prie pagalėlio lašinių kąšnelis pririštas. Ėjo Rainiukas pro šalį; užuodė lašinius ir, ilgai negalvojęs, apžiojo kąšnelį. Pagalėlį truktelėjo, skrynja užsivožė.

— Kasgi čia atsitiko? — galvojo Rainiukas. — Kaip iš tos skrynios išeisiu?

Mėgino šiaip, mėgino taip, — nieko nepadare. Taip visą naktį skrynioje ir ištupėjo. Rytą atėjo šeimininkė. Mato užvožtą skrynją. Paklausė — bruzda. Pasišaukė pagalbos, pasiėmė maišą, užmovė ant skrynios, ir pakėlus antvožą, iškratys žiurkę į maišą. Tik ėmė žiurkę ir sukniaukė! Visi pažino, kas tai per žiurkę buvo.

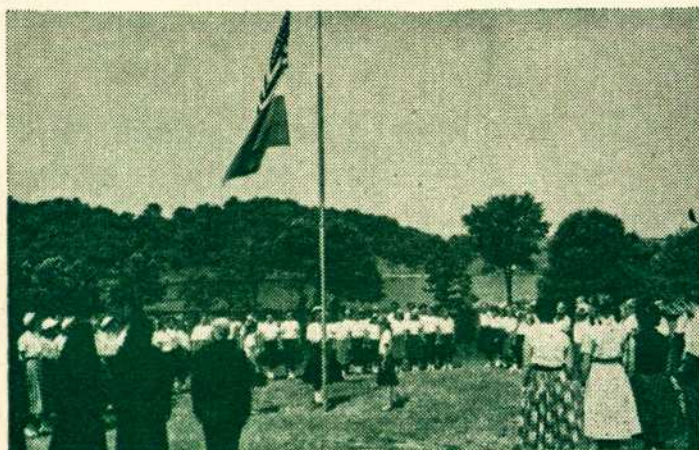
— Tai tu čia, smaliži! — sako. — Tai čionai medžiojai!

Rainiukas paleistas iš maišo nerte nunėrė pro duris ir dingo. Kelias dienas paskui jo nematė. Ir pelenuose neateidavo pagulėti. O mėgdavo pasišildyti.

(Bus daugiau)

STOVYKLOJE

Rita Šmigelskytė

Ei, valio, trispalvė supas,
Grožiui galo nematyti!
Tvinsta laimė, kyla ūpas, –
Kas pajėgs tai sulaikyti?!

Mūsų jėgos rytmetinės
Ir jausmai kaitra šilti
Dega LIETUVAI TĖVYNEI
Tėvų meilės užkurti!

Dėl JOS dirbsim mes ne vienos,
Bet visu jaunu pulku.
Kai prašvis JAI laisvės dienos,
Oi bus gera ir smagu! . .

PIRMOSIOS UOGOS

J. Narūnė

Buvo birželio mėnesio pabaiga. Užėjo karštos dienos. Pirmos, gražiai išsirpusios braškės pasirodė krautuvių languose. Nekartą mažas Vytuliukas dairėsi į jas, praeidamas pro šalį.

Vieną dieną mama pasiuntė jį drauge su vyresniąja sesute į krautuvę parnešti bulvių. Visas krautuvės langas raudonavo nuo uogų. Tokios didelės! Tokios išsirpusios! O kaip kvepėjo!..

Kol krautuvininkas nuėjo į krautuvės galą bulvių, Vytuliukas prisėlino prie lango. Langas buvo toks žemas... jo rankutė taip lengvai pasieks raudoną uogą... tik vieną uogelę! Niekas nei matys, nei sužinos... Mažas berniukas jau dėjosį uogą į burną.

— Ką tu darai?! Ką darai?... — staiga sušnypstė Aliutė. Aš mamai pasakysiu... Tu... tu vagie!

Ji greit atitraukė broliuką nuo lango ir susijaudinusi žiūrėjo į krautuvininko pusę, kuris stovėjo atsukta nugarą, bet viską matė veidrodyje ir sekė kas bus toliau...

Rytojaus dieną, sekmadienį, vaikai, pradarę duris į kiemą, atrado ant slenksčio padėtą dėžutę uogų.

— Iš kur? Kaip? Turbūt, Dievulis mums išmetė tą krepšelį — suplojo rankomis Aliutė.

Vėliau bažnyčioje jie susitiko krautuvininką. Jis pasakojo tėvams, kaip buvo sužavėtas vakar vaikų nuoširdumu ir jiems pasiuntęs braškių krepšelį.

— O, tu šelme, nieko man nepasakei — pagrąsino motina.

— Aš gi žinojau, kad tau bus labai liūdna dėl šito...

Vieną rudens dieną mama atnešė didelį krepšį žalių "ūsų" — tai buvo braškių mažos šakelės. Vaikai kaišiojo žemę, po tris ir po keturias sodino krūvoj.

JIE NESUGRĮŽTA

Jonas Minelga

Už jūrių marių, už kalnužėlių,
Kur Nemunėlis sraunus banguoja,
Vai daug berniukų ir mergužėlių
Dainelę graudžią liūdnei dainuoja.

Lyg gintarėliai jų ašarėlės
Nebenustoja veidais riedėję:
Kur tie broliukai ir seserėlės
Rytų šalelėn seniai išėję?

Ne patys rinkos tremties dalužę, —
Atėję priešai vergijon trėmė.
Sunkiam vargely jėgoms palūžę,
Tėvynės meilėj stiprybę sėmė.

Sugrįžta paukščiai audras iškentę,
Kai sodais eina pavasarėlis.
Tik nesugrįžta į džiaugsmo šventę
Mūsų broliukai ir seserėlės.

— Kad stipresnis krūmas užaugtų, kad jums, vaikeliai, greičiau uogų užmegstų.

— Ar jau vasarą turėsime uogų? — klausė Vytuliukas.

— Jeigu prižiūrėsite, palaistysite, tai ir turėsite.

— Ir nebereikės tau, Vytuliuk, į svetimus langus dairytis — pridėjo rūpestingoji sesutė.

TIRONAI

Linvydas Inga

Gintas buvo apsikrovęs knygomis. Vartė vieną ir antrą, vertė puslapį po puslapio. Kažin ko jieškinėjo ir čiaupsėjo liežuvio.

— Gintai, ką tu ten čiulpi? — paklausė mama iš gretimo kambario.

— Aš skaitau.

— Tai kam pliaukši liežuvio it botagu?

— Kad nerandu.

— Ko nerandi?

— Kada Lietuva buvo lenkam dovanota...

— Ar tau galvoje pasimaišė? — nustebo mama. — Matyti, prisiklausei kokių niekų toje lenkų šventėje.

— Taip, mama. Vienas kalbėjo, kad Lietuvos valstybę Jogaila dovanojo lenkų karalaitei Jadvygai, kai ją vedė. Bet taip nebuvo.

— Žinoma, kad buvo kitaip, — griežtai pasakė mama. — Lyg tu nesimokei Lietuvos istorijos?

— Mokiausi, bet aš noriu parašyti...

Tuos žodžius nugirdo Gilė verdama duris. Mudu grįžome iš miesto. Gilė metėsi prie Ginto ir po valandėlės balsiai šūkterėjo:

— Tėte, Gintas knygas rašinėja! Eikš pažiūrėti!

— Tu eik sau iš čia! — pašoko Gintas. — Aš nerašinėju, aš jieškau.

— O ko tu jieškai? — paklausiau.

— Aš mačiau tėtės pabrauktus kunigaikščio Radvilos žodžius, pasakytus lenkam.

Paėmęs knygą nusijuokiau:

— Jei tu, Gintai, skaitai tik pabraukimus, tai visai nerasi, ko jieš-
kai. Anoji knyga yra paskolinta; čia Šapokos "Lietuvos istorija". At-
siverski, kur rašoma apie Liublino uniją. Štai, čia. Skaityk!

Ir Gintas skaitė:

"Niekas negalėjo mūsų dovanoti, nes mes esame laisvi žmonės...
Ponams lenkams Lietuva dovanodavo šunų skalikų, žirgelių žemaitu-
kų, bet ne mus, laisvus ir garbingus žmones. Tad kiekvieną, kurs no-
rėtų mane pavergti, aš laikyčiau tironu".

— Taip aš ir parašysiu, tėtė, — pasidžiaugė Gintas, — ir dar pa-
brauksiu.

— Negalima! — tryptelėjo Gilė. — Čia tėtės knyga. Atiduok!

— Gilele, Gintas ne knygą rašinės, o kokį nors rašinį. Supranti?

— Taip. O kur gyvena ponas Tironas? — paklausė Gilė. — Ar
Gintas žino jo adresą?

— Žinau, žinau, — šaipėsi Gintas. — Gilė Vilgilė... Ji murkdo
katiną Pėdą, — erzino mažylę. — Matysi, kada nors ims ir įdrėks.
Štai, šitaip! — grybštelėjo Gilei per plaukus.

— Tėtė, Gintas pešasi! — cyptelėjo Gilė, man jau pasisukus eiti
iš kambario.

— Tu juos ten nuramink! — pasigirdo ir mamos balsas iš virtu-
vės. — Ar parnešėt visa, ko prašiau?

Gilė tuojuo nubėgo pas mamą su ryšuliu, nelaukdama nė aiškini-
mo, kas yra tironas. Jai rūpėjo pasmalyžauti, nes mudu parnešėm krū-
vą skanėstų kepsniam.

— Ar tu, Gintai, tikrai rašysi apie tironus? — paklausiau, kai
mudu likome vienu du.

— Ne, tėtė. Aš rašysiu tam lenkų kalbėtojų, kad Lietuva nie-
kada ir niekam nebuvo dovanota, kad ji buvo nepriklausoma valsty-
bė ir laisvoje sąjungoje buvo su Lenkija tik nuo Liublino unijos iki
padalijimų...

— Teisingai, Gintai, — pagyriau. — Gerai dar, kad užsiminei
padalijimus. Šią vasarą sueina 190 metų, kai Lietuva ir Lenkija buvo
pirmą kartą tironų apdraskyta. Ar ir jų vardus žinai?

— Taip. Tai buvo Prūsijos Fridrichas, Rusijos Kotryna ir Aus-
trijos Teresė. Bet ar jie buvo tironai?

— Matai, Gintai, — aiškinau, — tironais vadiname valdovus,
kurie negailestingai ir žiauriai slegia savo valdinius. Tironai yra ir
tokie valdovai, kurie kitas valstybes ar tautas užpuola, jas pavergia,
gyventojus prislegia, išsklaido.

TÈVELIUI

Jonas Minelga

Tau, gerasai tėti,
Noriu prižadėti:
Niekad nenustosiu
Aš tavęs mylėti!

Man ant tavo kelių
Pasėdėt taip gera,
Kai pietų vėjelis
Obelėlėj šnera.

Kai mane apglėbęs
Spaudi prie krūtinės,
Mūsų širdys plaka
Nedalia tėvynės.

Tėtušėli mano, —
Daug saulėtų metų, —
Nepavark kelionėj
Per pasaulį platų!

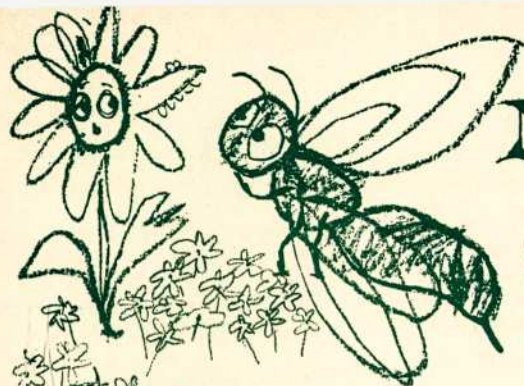
— Tai rusai bolševikai dabar yra didžiausi tironai, — nusprendė Gintas.

— Be abejo. Žiauresni ir už anuos tris valdovus. Bolševikai dar pikčiau užpuolė ir pavergė atsikūrusias nepriklausomas Lietuvos ir Lenkijos valstybes.

— Mudu su Jasium nutarėm drauge kovoti, kai užaugsimė.

— Labai gerai, Gintai. Kai užaugsit... Bet, gal būt, bolševikai tironai ligi to laiko bus jau savo galo sulaukę.

— Ar bus jums kada galas kalbom? — pasigirdo vėl mamos balsas. — Ateikit ir atidarykit dėžutę uogienės. Mudvi su Gile neįstengiam.

Narsioji Širšė

Seniai, seniai širšės turėdavo gylius, bet jų niekad nevartodavo. Joms nereikėjo, nes su visais draugiškai sugyveno.

Bet vieną kartą širšė turėjo panaudoti savo gylių prieš nykštukus, kurie norėjo pavogti laumių auksą.

— Širšė, ar girdėjai? Nykštukai nori pavogti laumių auksą! — ramunė jai pašnibždėjo.

— Šiąnakt su visa kariuomene užpulsime ir nusinešime laumių auksą! — tarp savęs tarėsi nykštukai.

— Padėk, labai prašau! — meldė ramunė. — Negalim leisti, kad laumės prarastų savo auksą.

Širšė nutarė laumėms padėti ir, kadangi niekas iš jos draugių širšių nenorėjo, ji turėjo kovoti prieš nykštukus visai viena...

Kai sutemo, nykštukai susirinko ir pradėjo kiekvienas jų nešti po vieną laumių aukso grūdą.

Tik staiga pirmasis nykštukas suriko iš skausmo ir numetęs aukso grūdą, pabėgo. Tai buvo širšės gylys! Taip pat atsitiko su kitais nykštukais... Paskutiniam priešui pabėgus, išgelbėto aukso apsupta, širšė užmigo su gyliu paruoštu ginti. Ir laumės taip ją rado.

— Palikime aukso šitai narsiajai širšei! — Ir laumės nudažė širšę auksiniais dryžiais. Dabar žinai, kodėl iki šios dienos širšės auksu žiba. Taip pat atsimink, kad širšė tau neigels, nebent jai bandysi pakenkti, ar ją išgašdinsi.

NAZARĖNO SEKĖJAS

M. Saulaitytė

Po palme atsisėdęs jaunuolis skaitė kažkokius raštus. Atrodė, kad jam labai įdomu, nes nuo ryto čia sėdi, visai užmiršdamas pietus pavai gyti. Jo kakta susiraukusi ir akys visai nepakyla nuo raidžių.

— Sauliau, — atbėgo berniukas, — kada eisime pasivaikščioti?

Saulius gyveno to berniuko namuose, nes jo tėvelis jį mokė svarbių dalykų apie žydų tikybą ir papročius. Berniukas Saulių labai mylėjo, nes jie drauge eidavo pasivaikščioti. Kartais jie eidavo Jeruzalės gatvėmis, susitikdami daug Sauliaus pažįstamų. Tada berniukas matydavo, kaip jo draugas karščiuodamasis kažką kalbėdavo apie "Nazarėno sekėjus". Jis nieko nesuprato, tik matė, kad Sauliaus akys dega. Tada tikrai bijodavo. Saulius atrodydavo toks stiprus ir galingas, kad tikrai reikėjo džiaugtis, jog pats nesi "Nazarėno sekėjas" ir esi saugus.

Bet kartais jie išeidavo iš miesto, lenktyniaudami paslėptais keiliukais ir lipdami į medžius. Saulius visa užmiršdavo ir juokaudavo, lyg pasaulyje nė vieno rūpesčio neturėtų. Toks Saulius berniukui geriausiai patiko.

— Sauliau, kada baigsi skaityti ir eisime?

— Tuoju, Rafaeli. Tu čia truputį pažaisk.

Rafaelis jau žinojo, kad toks atsakymas reiškia, jog šiandien nebėra vilties pabėgioti. Pasiėmęs sviedinį nubėgo į kitą kiemo kampą ir pradėjo mėtyti į mūrinę tvorą. Bet vienam žaisti nesmagu.

Ir vėl grįžta Rafaelis: — Sauliau, — tempia už rankovės, — tu pažadėjai!

— Gerai, eikime. Pasiskinkim fygų ir skubėkim, nes jau vėlu. Net nepastebėjau, kaip diena prabėgo.

— Sauliau, ką tu ten skaitai? Man nepatinka — nėra jokių paveikslų, tik pilna prirašyta.

— Žinai, Rafaeli, sunkūs raštai, bet juose daug išmintingų dalykų parašyta.

— Ar tu nori būti toks, koks yra mano tėvelis? — klausia berniukas.

— Taip. Gal kada nors būsiu geras fariziejus. O kuo tu nori būti, kai užaugsi, Rafaeli?

— Nežinau, gal toks kaip tu. Tik aš tiek daug neskaityčiau. Labiau, gal, norėčiau būti žveju... Sauliau, žiūrėk! Ten pilna žmonių prisirinkę!

Jie jau buvo besiartiną prie miesto vartų, už kurių radosi jų mėgiamieji takai. Bet dabar, prie pat vartų sustojusi minia, kažką šaukė. Berniukas juos pirma pamatė ir sušuko. Jam buvo labai įdomu, kas ten darosi.

Sauliaus žingsniai pailgėjo taip, kad Rafaelis turėjo bėgti, norėdamas suspėti.

— Tu čia palauk, — įsakė Saulius, kai jie atėjo prie pat vartų, ir pats nuėjo pažiūrėti.

— Šitas žmogus yra to Nazarėno sekėjas. Mirtis jam! — taip šaukė minia. — Mirtis šitam išdavikui!

Saulius grįžo prie berniuko: — Eik namo, Rafaeli.

— Aš noriu pamatyti...

— Aš tau sakau eiti namo.

Berniukas nebuvo įpratęs girdėti tokio griežto balso ir greitai paklausė.

Saulius atsistojo prie vartų ir žiūrėjo, ką minia darė. Vyrai pribėgo prie jo, numetė savo apsiaustus, ir vėl bėgo atgal prie kaltinamojo. Saulius pažino tą vyrą, kuriam jie šaukė mirties. Tai Steponas, vienas iš tų, kurių jie, fariziejai, neapkentė. Jis skelbė mokslą Jėzaus, kurį jie pernai prikalė prie kryžiaus. Saulius mokėsi būti farizieju, todėl ir jis persekiojo. Bet dar nė vienas nebuvo užmuštas dėl to!

Vyrai griebė akmenis ir metė į Steponą. "Ar jis bandys pabėgti", svarstė Saulius. "Gal pažadės nebeskelbti to žalingo mokslo?" Bet ne! Steponas visai ramiai stovėjo, nesipriešindamas akmenims, ir kartodamas "Viešpatie, atleisk jiems".

Jau buvo tamsu, kai Saulius grįžo namo. Prie kiemo vartų jo laukė Rafaelis.

— Kur tu taip ilgai buvai? — jis klausė.

— Tenai pat... O kodėl tu ne lovoje?

— Atsikėliau, nes norėjau tavęs sulaukti.

— Sulaukei. Ačiū. Dabar greit bėk, nes jau vėlu.

Kitą rytą Saulius anksti atsikėlė ir kažkur išėjo. Taip jis beveik kasdien išeidavo, tik vėlai grįždamas. Jis buvo rimtas ir susirūpinęs, ir su Rafaeliu niekad nebeidavo pasivaikščioti.

Rafaelis nežinojo, ką jie darė. Tik kartais prie stalo nugirsdavo, kad Saulius persekioja "Nazarėno sekėjus", juos suima ir paduoda į kalėjimą. Rafaelio tėvelis apie tai džiaugdamasis kalbėdavo, nes ir jis, kaip fariziejus, buvo įsitikinęs, kad tie Jėzaus mokiniai klydo ir kitus klaidino.

Vieną rytą Saulius išvažiavo ir ilgai negrižo.

— Tėveli, kur jis yra? — paklausė Rafaelis.

— Saulius išvažiavo į Damaską tenai Jėzaus mokinių sugauti.

Taip ir buvo. Saulius keliavo į Damaską, kad ir ten galėtų su-
gaudyti krikščionis. Jis greitai jojo ant savo arklio, vis labiau ir la-
biau skubėdamas, nes jo širdis degte degė iš neapykantos krikščionims.

“Reikia juos sunaikinti. Visus! Kad nebeklaidintų žmonių”. Jis
mąstė. “Gera, jau tuoj Damaskas. Tuoj bus baigta!”

Staiga, iš dangaus jį apšvietė šviesa. Ji buvo stipresnė už saulės
šviesą, taip kad jį numetė nuo arklio. Sukniubęs ant žemės, Saulius iš-
girdo balsą, kuris sakė:

“Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?” Tai buvo Jėzaus Kris-
taus balsas, tas pats, kurio mokinius Saulius taip uoliai gaudė. Sau-
lius išsigando ir klausė:

— Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?

Jėzus jam pasakė eiti į miestą ir ten sužinos.

Atsikėlęs nuo žemės, Saulius nematė. Bet jis jau buvo visai pa-
sikeitęs. Jėzus Kristus jį pašaukė būti jo mokiniu ir net apaštalu. Ta-
me mieste, vienas krikščionis jam pasakė, kad jis bus apaštalu. Nuo
tos dienos Saulius tapo Povilu ir visomis jėgomis skelbė Jėzaus Kris-
taus mokslą.

Po kiek laiko jis grįžo į Jeruzalę.

Rafaelis, sužinojęs, kad jo draugas grįžo, klausė:

— Tėveli, ar galiu eiti Sauliaus pasitikti ir atvesti namo?

— Jo vardo nebeminėk mano namuose ir niekad su juo nebekal-
bėk! — jam griežtai atsakė.

Bet Rafaelis nepaklausė. Slaptai išėjęs iš namų, jieškojo Sauliaus.
Nebuvo sunku jį surasti, nes aplinkui jį daug žydų kėlė triukšmą.
Rafaelis pamatė jį viduryje minios ir ėmė skverbti pro ją.

— Sauliau, Sauliau!

Povilas apsisuko ir pamatė Rafaelį.

— Rafaeli, tu paaugai! Ateik čia!

Žmonės pradėjo murmėti, nes žymaus fariziejaus sūnus toks drau-
giškas jų didžiausiam priešui. Bet Rafaeliui nerūpėjo: čia jo draugas.

Povilas neužilgo iškeliavo iš Jeruzalės. Daug metų praėjo. Ra-
faelis augo ir mokėsi būti farizieju, kaip jo tėvas. Bet jis vis atsimin-
davo, kaip tą dieną, bevaikščiojant, jis sakė Sauliui, kad užaugęs bus
toks kaip jis. Ir, iš tikrųjų, vieną dieną jis iškeliavo iš namų, surado
Povilą, ir tapo krikščioniu, Nazarėno sekėju.

ŠVENTO POVILO ŠVENTĖ BIRŽELIO 30 DIENĄ.

ALGIS IR ALYTĖ

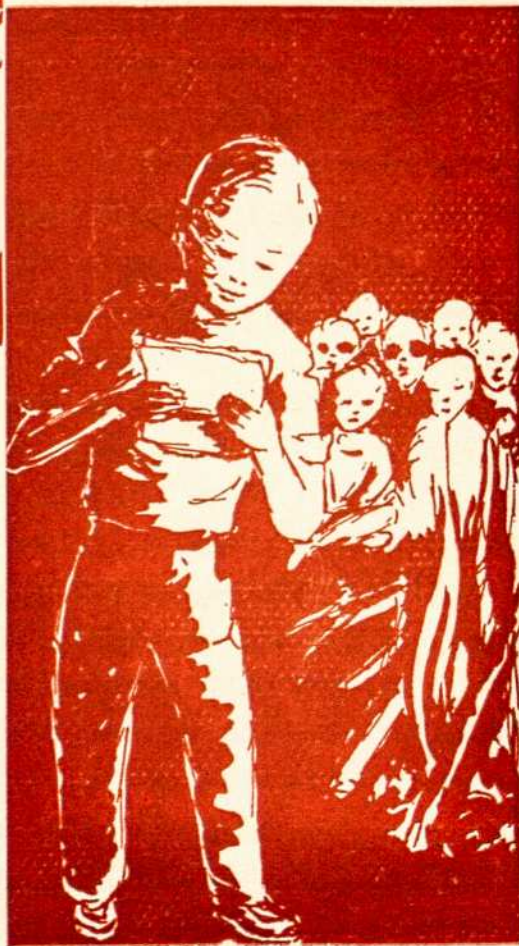

Džiaugias Algis ir Alytė,
Nes jau nebereiks mokytis.
Jie linksmi stovyklon traukia —
Ten vadai, draugai jų laukia.

Muilas, dantu šepetukas,
Šukos, rankšluosčiai, praustukas...
Viskas lagamine jau,
Tik važiuokime greičiau!

Čia stovykloj taip smagu —
Dienos skrenda drugeliu,
O prie laužo vakare
Miškas aidį dainele.

Dirbam, žaidžiame, sportuojam,
Ateities žygius planuojam:
Esam sūnūs Lietuvos —
Niekad nepamiršim jos!

GULBĖ

N. Butkienė

Kas nepažįsta gulbės? Kiekvienas vaikas mėgsta ne tik jomis gerėtis, bet ir maitinti, ar tai būtų zoologijos sode ar parko ežeruose. Taip pat kiekvienas žmogus žavisi jomis ir kai nori pabrėžti, kad mergaitė yra graži, tai sako:

— Ji graži kaip gulbė.

Net gulbėms yra pašvęstas šokis, pavadintas “Gulbių ežeras”. Gulbė yra verta vandens paukščių karalienės vardo. Nė vienas kitas paukštis, kaip pavyzdžiui antis, nemo-ka taip gražiai plaukti, kaip gulbė, kuri švelniai suka savo ilgą kaklą, lyg klaustuką.

Liūtas — plėšrių žvėrių karalius. Aras — visų skrendančių paukščių karalius. Abudu pasižymi savo nuolatiniu žiaurumu, kovodami dėl maisto. Jie net puola žmogų. Kas kita gulbė, vandens paukščių karalienė, kuri skiriasi nuo tų plėšriųjų savo gerumu, švelnumu. Tačiau užpulta ji atkakliai ginasi ir neretai išlošia mūšį.

Maži gulbiukai nėra gražūs. Iš pradžių jie neturi baltų plunksnų. Tos jų plunksnos neilgos, nelygios, ir tik su laiku, beaugant, jos pasidaro baltos ir pukuotos. Su laiku, kada gulbiukų kaklas išsitiesia, jie pasidaro panašūs į savo

mamytę. Bet plėšriems paukščiams, kaip vanagas, mažai terūpi paukščio grožis; jiems svarbu jų mėsytė. Ir kai vanagas panorą pagauti kokį plaukiojantį paukštį, jis nusileidžia žemai, visai prie vandens; ir, pačiupęs savo auką, greit kyla augštin.

Vieną kartą mamytė gulbė išvedė savo vaikučius paplaukioti ežere. Buvo graži saulėta diena ir vaikučiai linksmi išdykavo.

— Plaukiokite netoli manęs, — įsakė jiems mamytė gulbė.

Visi gulbiukai, išskyrus vieną, buvo paklusnūs ir plaukiojo netoli savo mamytės. O tas vienas taip išsilinksmino, kad išdykaudamas gerokai atsitolino nuo visų.

— Žiūrėkite, žiūrėkite visi, kaip aš greit priplauksiu pas jus, — linksmi šaukė jis.

Bet nesuspėjo gulbiukas ir žingsnio padaryti, kai ant jo galvutės pradėjo suktis plėšrus paukštis — vanagas.

Mamytė gulbė tuoj pastebėjo, koks pavojus gresia jos vaikui. Įsakius kitiems vaikams pasislėpti, ji paskubėjo gelbėti savo išdykėlį. Gulbė stojo į kovą su vanagu, mušdama jį savo snapu.

Įpykęs vanagas stengėsi keletą kartų įgnybti gulbės ilgą kaklą. Bet gulbė taip greit sukdavosi, kad jos kaklas savo miklumu primindavo gyvatę. Vanagui jo pastangos nepavyko. Jis taip nuvargo nuo kovos su gulbe, kad nusprendė pasitraukti nuo kovos ir išskrido be aukos.

Vargšė mamytė gulbė nemažai nukentėjo nuo mūšio su vanagu. Jos gražus baltas kaklas buvo vanago iki kraujo įdurtas. Nemaža jos gražių plunksnų ir pukų buvo išrauta. Bet kokia ji buvo laiminga, kada kova buvo laimėta. Ji apgynė ir išgelbėjo savo vaiką.

O persigandęs gulbiukas, dėl kurio išdykavimo nukentėjo mamytė, glaudėsi prie jos ir meiliai pypsėjo:

— Mamyte, dovanok! Aš niekuomet daugiau nesi-trauksiu nuo tavęs.

TRUPUTĮ PAGALVOK

M I S L Ė S

Prisiuntė Pr. Alšėnas

1. Eina, kaip meška, knisa, kaip šernas, baubia, kaip jautis.
2. Apvalainiam prūdely nuklimpo kumelė, penki traukia, dešimts laukia.
3. Dvylika kulia, vienas varto.
4. Balta panelė, raudona galvelė, iš visų žolių — marškinėliai.
5. Turi kojas — nebėga, turi plunksnas — neskrenda, turi šiaudų — neėda ir niekas nepašeria.
6. Išleidžia kvieslį svečio pakviesti, svetys pribūna, o kvieslys, pakvietęs svečią, niekados nebegrižta atgalion.
7. Panelė šimtamarškinė, kai vėjas papučia — plika.
8. Įeina trobon apsirėdęs, išeina — nuogas.
9. Pats kaip kibiras, o prikabintas — kaip prie virvės.
10. Mažas žmogelis gyvena tūkstantį metų stiklo namuose.
11. Aukso paklodė visus žmones apgaubia.
12. Keturkojis ponas: akys — žarijos, ausys — klusnios, kojos — čiuplos; dienomis pasakas seka, naktimis — medžioti eina.
13. Aš pats, pati plati, sūnus greitas, duktė — akla.
14. Augšta bajorė, po kaklu — kasa.
15. Sidabrinis laukas be takų.
16. Nelytu, nesnigtu, nusiprausė, neverptu — nusišluostė.
17. Geležinėj balaitėj, nulindo kumelaitė.
18. Šimtas lapų, šimtas puslapių, patsai — ant vienos kojos.
19. Ažuolas ažuolaitis, šimtašakis, šimtalapis ant viršūnės — saulė teka.
20. Tarp kalnų, tarp duobių, tupi paukštis ant kiaušinių.

(Atsakymai psl. 27)

JUOKDARIO GALVOSŪKIS

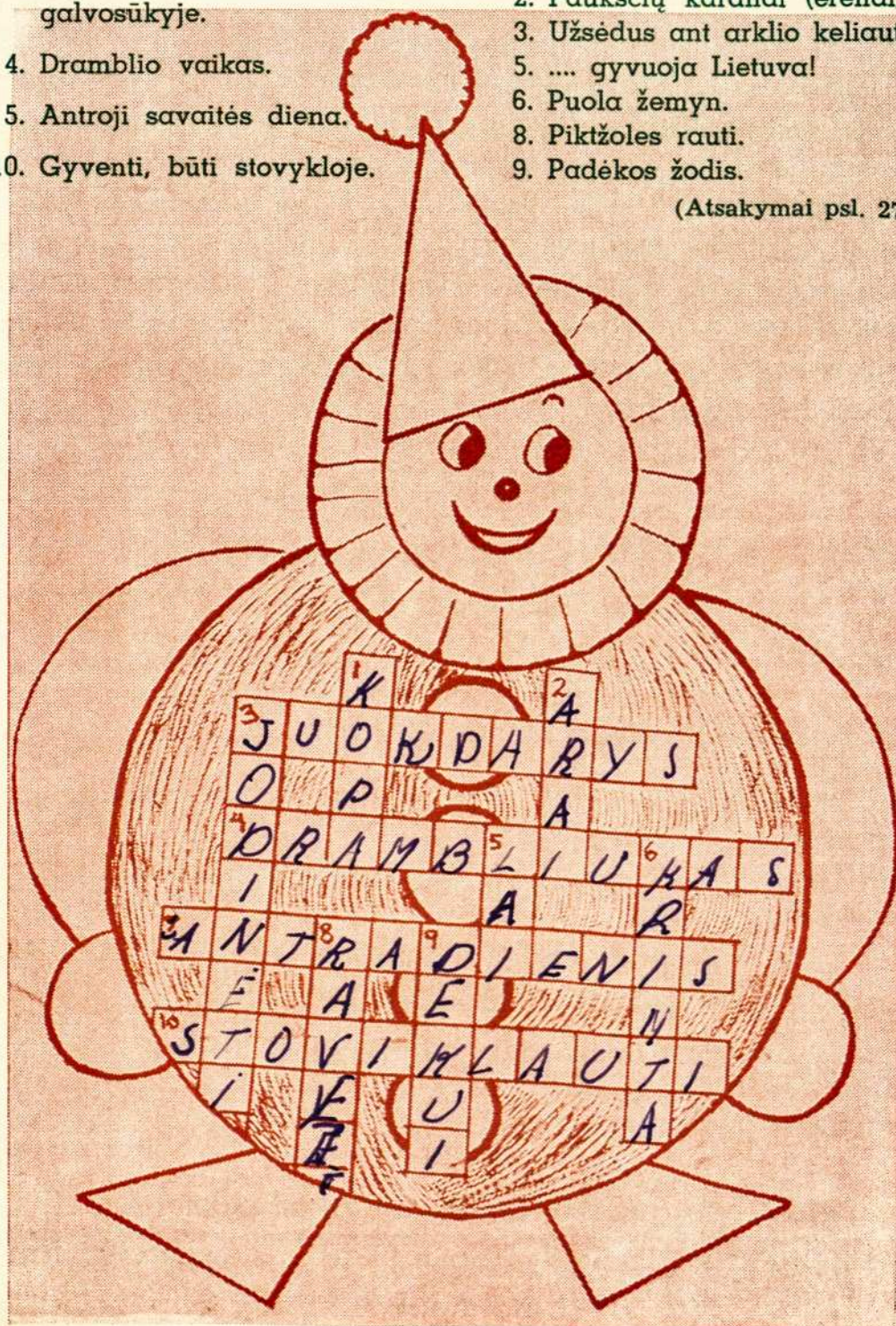
SKERSAI:

3. Kas atvaizduojama šiame galvosūkyje.
4. Dramblio vaikas.
5. Antroji savaitės diena.
10. Gyventi, būti stovykloje.

ŽEMYN:

1. Smėlio kalnelis.
2. Paukščių karaliai (ereliai).
3. Užsėdus ant arklio keliauti.
5. gyvuoja Lietuva!
6. Puola žemyn.
8. Piktžolės rauti.
9. Padėkos žodis.

(Atsakymai psl. 27)

AR ŽINAI . . .

Apie gervę?

Tai Lietuvos paukštis. Kaip pasakoja prof. T. Ivanauskas, gervė labai daug laiko skiria tualetui. Išsimaudžiusi, ji ilgai ir labai rūpestingai tvarko kiekvieną savo plunksnelę, kasydamosi snapu čia po vienu, čia po kitu sparnu, plėsdama uodegą, šiaušdamosi, purtindamosi. Plunksnų tvarkymasis gervei — svarbus ir esminis dalykas. Kai ji pabūna žmogaus rankose ir susijaukia jos plunksnos, tai jaučiasi labai nelaiminga. Išsprukusi iš žmogaus rankų, visų pirma — nuodugniai pasipurto, išplečia ir paplazdena sparnais, o paskui — jau ima snapu tvarkytis visas plunksnas paskirai.

PRIEŽODŽIAI

Laukia, kaip gervė giedros.
Ruošiasi, kaip gervė į dausas.

Ką reiškia Lietuvos vėliavos spalvos?

Mano devynmetis sūnus Paulius vieną dieną man sako:

— Aš žinau, ką reiškia lietuviškos vėliavos spalvos.

— O ką?

— Geltonoji — reiškia pribrendusius, geltonuojančius javų laukus Lietuvoj, žalioji — žaliuojančias Lietuvos girias ir pievas, o raudonoji — lietuvių pralietą kraują, kovojant su bolševikais.

— O kas tau taip išaiškino?

— Aš pats šitaip sugalvojau.

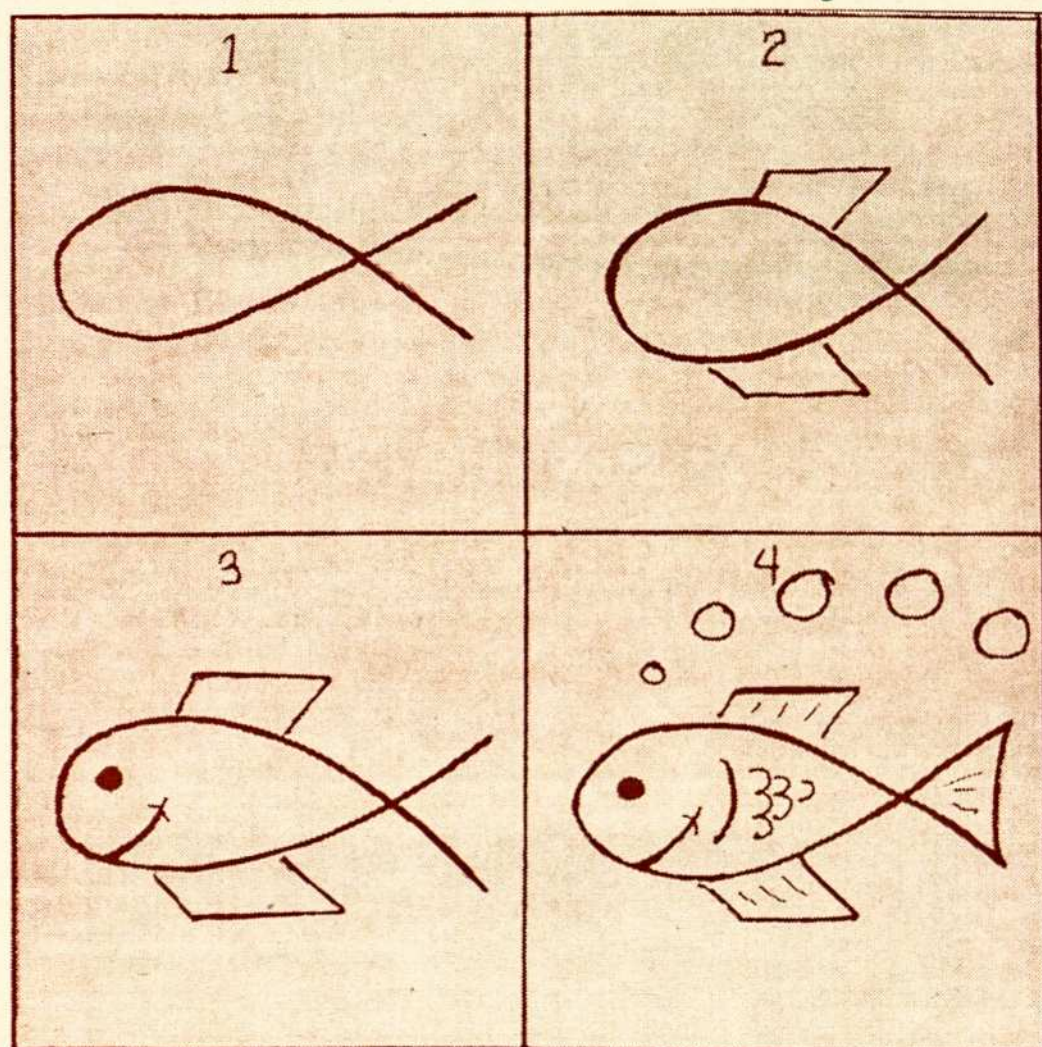
Beliko tik pagirti Paulių už sugalvojimą.

Pr. Alšėnas

PASIDARYKIME PATYS

PATYS NUPIEŠKIME ŽUVYTĘ

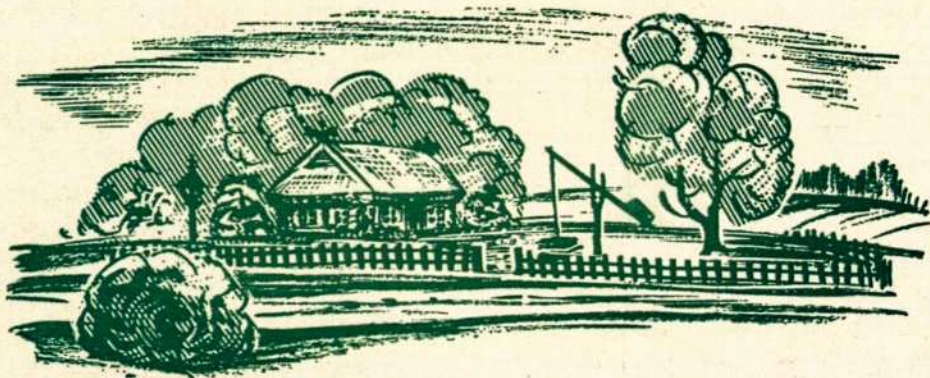

1. Pirmiausia nupieškime jos kūnelį. 2. Paskui pridėkime sparnelius. 3. Po to, pridėkime akį ir linksmai besišypsančią burnytę. 4. Tada užbaikim uodegą, pridėkim keletą žvynelių ir burbuliukų — ir jau turime linksmai plaukiojančią žuvytę!

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 24. — 1. Vabalas; 2. Puodas, šaukštas, pirštai ir dantys; 3. Dantys ir liežuvis; 4. Grabnyčia — žvakė; 5. Lova; 6. Šūvis ir šautuvas; 7. Višta; 8. Grūdai; 9. Arbūzas; 10. Vabalas gintare; 11. Saulės spinduliai; 12. Katinas; 13. Dangus, žemė, vėjas ir naktis; 14. Ožka; 15. Vanduo; 16. Ašaros ir plaukai; 17. Raktas; 18. Kopūstas; 19. Saulėgrąža; 20. Bulvė.

Juokdario galvosūkis: psl. 25. — Skersai: 3. Juokdarys, 4. drambliukas, 5. antradienis, 10. stovyklauti. Žemyn: 1. kopa, 2. arai, 3. jodinėti, 5. lai, 6. krinta, 8. ravėti, 9. dėkui.

MŪSŲ KŪRYBA

PRISIMINIMAS

Linksmą bėgau per kiemėlį
Aš kasdieną su mama
Laistyt rūtų į darželį
Su širdelės šypsena.

Šiandien rūtos jau nuvyto
Lietuvoje prie namų...
Kasdien laikiu laisvės ryto,
Bet sulaukti negaliu.

Motinėlė Jėzaus Kristaus,
Tu per amžius nenuvysi.
Tu padėsi man sugrįžti
Į Tėvynę, pas mamytę...

Ten iš džiaugsmo aš dainuosiu
Kaip lakštutė vakarais,
O kai akys miegui klosis,
Padėkosiu Tau karštai:

Už pavasarinę laisvę
Ir už Lietuvą Tėvynę,
Dėl kurios net kraują laistė
Šaunūs Lietuvos didvyriai...

Rita Šmigelskytė,
16-to Vasario Gimnaz. mok.

ČIAUŠKALIUKAS

Kada aš pradėjau eiti į mokyklą, tėvelis man nupirko gražų geltoną paukščiuką. Aš jį pavadinau Čiauškaliuku. Jis buvo linksmas ir gražiai giedojo. Labai mėgo maudytis ir daug lesė. Išsimaudęs, Čiauškaliukas labai juokingai atrodė.

Jis gerai pažino visą mūsų šeimą. Jeigu aš prieidavau prie narvelio, jis pažiūrėdavo į mane ir vėl toliau lesdavo. Bet, jei prie narvelio atsistodavo kas nors svetimas, Čiauškaliukas labai susirūpindavo ir čirškėdamas blaškydavosi po narvelį.

Pereitą vasarą Čiauškaliukas susirgo. Jis pasidarė labai nelinksmas, nes jam skaudėjo kojų. Jis laikė jį pakėlęs ir dažnai krapštė snapeliu. Aš prašiau tėvelio nuvežti jį pas daktarą. Tėvelis pagavo Čiauškaliuką ir įdėjo į dėžutę. Mudu su tėveliu

nuvažiavom pas gyvuliukų daktarą. Jis Čiauškaliuką apžiūrėjo ir davė kojytei tepėti vaistų. Aš sumokėjau daktarui tris dolerius.

Mes Čiauškaliuką gydėm kaip mokėjom, bet jis vis sirgo. Pagaliau dalis tos kojytės nukrito ir Čiauškaliukas pradėjo sveikti.

Dabar tas padauža yra sveikas ir linksmas. Vakare jis užskrenda miegoti ant aukščiausios narvelio lazdytės. Tik jam labai sunku tupėti ant vienos kojytės. Kartais naktį jis nukrenta ant narvelio dugno ir toliau miega.

Mano paukščiukas gražus, nors ir su viena kojyte. Aš jį labai myliu ir norėčiau, kad Dievulis leistų jam ilgai pas mane gyventi.

Danutė Bruškytė

BERŽELIS IR AŠ

Vingiuoja vieškelis platus,
Prie jo berželis auga.
Berželis auga čia seniai,
Ir matė jisai daug ką.

Kas žiemą beržas puošiasi
Baltuoju šerkšneliu.
Aš į mokyklą čia einu
Ties baltu berželiu.

Šauniai sau pina kaseles,
Pavasario sulaukęs.
Žaliais lapeliais puošiasi
Ir vis manęs palaukia.

Prie vieškelio smėlėtojo
Svyruoja mano draugas.
Svyruodams žiūri į mane,
Sriauniąja upe džiaugias.

Alicija M.

Velykų rytą jaunieji Los Angeles ateitininkai ritinėja margučius: Vytukas Vilimas, Rūtelė Motėjūnaitė, Linas Kojelis, Raselė Kojelytė, Rasutė Arbaitė ir Dainelė Kojelytė. Foto L. Briedžio.

LINKSMIAU

Prisiuntė Pr. Alšėnas

— Ką veikei šiandien mokykloje, Jurguti? — klausia motina.

— Laukiau iki užsibaigs pamokos.
— atsakė Jurgutis.

Petriukas parneša pažymėjimą iš mokyklos. Mama skaito: punktualumas — geras, darbštumas — geras, elgesys — blogas.

— Klausyk, sūneli, — taria užsirūstinusi motina, — elgesys taipogi turėtų būti geras.

— Iš tikro? Tai kodėl, mama, to nepasakei mokytojai? Juk ne aš, o ji pažymėjimą rašė!

Parašęs draugui laišką, Jonukas prijungė tokį priedą:

“Atsiprašau, kad išsiunčiau laišką be pašto ženklo. Tik imetęs ji pašto dėžutėn — prisiminiau, kad ženklo neužklijavau”...

— Kaip ilgai Adomas su Ieva buvo rojuje?

— Iki obuoliai prinoko.

— Norėčiau nupirkti sūnui žemės kamuolį.

— A, globusą. O kokio dydžio?

— Galėtų būti ir natūralaus dydžio, kaina man nesvarbu, kad tik būtų tinkamas...

Mokytojas: — Antanuk, dabar tau iš priešakio yra šiaurė, iš dešinės — rytai, iš kairės — vakarai. Pasakyk, ką turi užpakalyje?

Antanas: — Lopą ant kelnų.

Prancūzų aktorius Maurice Chevalier atsižymi kietu taupumu. Kai kartą jis pametė viešbutyje 500

frankų banknotą, tai visas personalas buvo sukeltas ant kojų.

Ilgai netrukus, į jo kambarį įbėgo berniukas ir įteikė jam pinigus. Chevalier buvo labai patenkintas, bet neiškentė nepaklauses:

— Aš pamečiau 500 frankų banknotą, o tu man atnešei dešimtį banknotų po 50. Kaip čia yra?

— Tai tiesa, — atsakė berniukas, — bet, matote, tamsta, kai pereitą kartą aš sugražinau vienam mūsų svečiui jo pamestus 500 frankų ju neiškeitęs, tai, pasirodė, jog jis neturi smulkių pinigų.

Pranukas: — Koks yra ilgiausias žodis, kurį esi girdėjęs?

Jonukas: Hm... o...! Kai vienoje iškilmėje mano tėvelis pradėjo savo kalbą, jis, pirmiausia, pastebėjo:

— Norėčiau pratariti į jus viena žodelį...

— Ir tas užtruko daugiau pusantros valandos...

Motina: — Tėvelis pasižadėjo daugiau nerūkyti.

Mažas Jonukas: — O aš nusprendžiau daugiau nebelankyti mokyklos.

Mažas Petriukas klausia motiną:

— Ką turėjo žmonės tada, kai nebuvo nei radijo, nei televizijos?

— Ramybė, — atsakė motina.

— Tamsta sakai, jog norėtumei gauti pas mus darbo? O ką mokate dirbti?

— Atvirai pasakius, — nieko.

— Labai gaila, bet mes negalime tamstos pasamdyti, nes jau turime šešis panašius darbininkus.

**Visiems savo skaitytojams "Eglutė" linki linksmai
ir gražiai praleisti vasaros atostogas.**

Rugsėjo mėnesį ji vėl jus aplankys!

Birželio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
L.arch.

1. Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. Bonifacas, Kiriija / Kantvydas Dauga
6. Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Žostautas, Germinė
9. Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. SEKMINĖS
Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ
Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. Efreimas, Marina / Tolvārdas, Vaiva
19. Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. DIEVO KŪNO ŠVENTĖ
Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Novaldas, Vasarė
22. Paulinas, Konsorciija / Sudargas, Miniija
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Ema / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ
Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. PETRAS IR POVILAS (atkelta iš birželio 29 d.)
Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

91 189350

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!